

„Ne bližaj se in sezuj čevlje, zakaj zemlja, ki stojiš na nji, je svet kraj...“ Ne bi se začudil – a glej, kako lahkomišno stopamo po ti sveti zemlji, prepojeni in blagoslovljeni in posvečeni s potoki svetniške krvi!

Ah, poklekniti bi moral, pokloniti se do tal, poljubiti prah in v zavesti svoje grešnosti in nevrednosti bi moral prositi iz globočine srce:

„Kyrie eleison — usmili se Gospod, mene nevrednega!“

* * *

Ko sva prišla s hišnikom k vozu, je kočijaž ležal stegnjen v kočiji in je spal. Ravnal se je pač po nasvetu, ki ga je dal gospodar meni.

V mesto sem se pripeljal ves prašen. Jezil sem se nad prahom.

„Vse polno ga imate.“

„Prah je po vsem svetu“, je menil sluga Štepo. „Sicer pa to ni kaj hudega. Opraši se, pa je.“

Ko sem izstopil, me je poizkusil res malo očediti. Ravno tik pred nama sta gledali pri oknu dve gospodični in sta se smejala. Ko sem bil malo podoben civiliziranemu človeku, se je sluga poslovil.

„Complimenti, signor!“ — je menila ena gospodičen, ko sem šel mimo okna. — Pokazal sem jima figo, seveda v žepu, in sem hitel v hotel.

Hotel „Troccoli“ ima spredaj kavarno, zadaj restavracijo. Ker sem bil žejen od mno gega prahu, sem šel v zadnjo. Bilo je vse prazno. Na opetovano klicanje prihiti piccolo.

„Četrť vina.“

Gledal me je začuden.

„Zvečer, gospod. Zdaj ni nič.“

Tako: V Zadru je imel osminko, ta pa nima vobče nič. Zvečer šele. Moral sem se res smejati.

„Ali so v Dalmaciji hotelieji tudi anti-alkoholiki?“

„Jawohl, Hochwürden“ — je menil piccolo, ki menda ni prav vedel, kaj je anti-alkoholik.

„Vi rečete menda k vsemu ‚jawohl‘, kaj?“

„Jawohl.“ —

„No glejte.“

Zdaj sva se smejala oba.

„Kaj pa naj rečem, ko pa sem šele piccolo?“

„Prav, prav. Le tako naprej, in postanete kdaj še sami hotelié pri ‚Troccolu‘!“

(Dalje.)

SPLJETSKO PRISTANIŠČE.